

Pășind prin Ghetsimani

Bragagiu

Îmi pătrunde până-n cuget frigul,
Haina-mi este jilavă în vânt,
Doamne, Tată, sunt atât de singur
În această beznă pe pământ.

Luna-i adormită pe gherghefuri,
Țesătura-n nouri a pătruns,
Prind în palme raze de luceferi,
Însă-n ele nu-i nici un răspuns.

Umbrele mănâncă din secunde
Ca să piară-mprospătutul nou,
Singur mie doar îmi pot răspunde
Căci pierdui și urma de ecou.

Caut un cuvânt care să spere
Numai nu o lege de bigot
Degetele-mi pipăie-ntuneric -
Altceva ca să găsesc nu pot.

Lacăte mă latră din belciuge,
Geme-ncet un zvon bisericesc -
O lumină mică mi-ar ajunge
Ca să pot cu ochii să-i vorbesc.

Noaptea însă numai se îngroașă
De tăișu-i rece mic m-am strâns,
Nu răsună plânsete din fașă,
Din sicrie nu răzbate-un plâns.

De-ar țipa chiar și cu răutate
Măcar cucuveaua din stejari -
M-oglesc doar în singurătate
Prins întreg în ochii ei cei mari.

Știu că îngeri smulg din lan neghine
Și îndrepti umili și doborâți,
Te-aș striga, dar parcă mi-e rușine
Că sunt alții mult mai necăjiți.

Eu mă țin, Părinte, pe picioare
Și pe Cale încă merg și... vin...
Doar un picur de-aș primi de Soare...

Dar mai răbd căci vreau așa puțin...

Victor Bragagiu